

Un vis implinit si un vis care cauta stelele

Scris de Valentin Sorescu

Luni, 09 Iulie 2012 21:59 - Ultima actualizare Luni, 09 Iulie 2012 22:06

leri s-a petrecut inca un record in istoria tenisului. O noua zi de gratie in patria unui sport care parca pe zi ce trece ne uimeste mai mult. Un meci fabulos. De la inceput pana la capat. Un Murray tenace. Un Federer incapatanat sa ramana sau sa redevina omul record. Sau omul number 1. Si in clasment, si...

Sigur, un intreg Regat astepta aceasta victorie din 1936. Chiar cu o zi inainte, un englez castiga la dublu, performanta neintalnita aici in 60 de ani. Putea fi anul acela! Andy era acolo, usor stingherit la debut, vazand cum toata batrana arena il ovationeaza. Meciul cu numarul 1 in istorie putea incepe. Dar el a mai jucat finale de GS. Cateva...cateva meciuri in care s-a vazut clar emotia si lipsa de experienta. Dar azi putea fi altfel. Desi...publicul asta care te striga pe nume, presiunea celor peste, oau, 70 de ani de seceta...

Pana la urma mingile intra. Jocul place. E alert, iute ca razele de soare care se tot plimba pe fete englezilor, mirati ca nu vad celebrul brau de nori mohorati pe cerul Londrei. Se joaca strans, fiecare ghem e echilibrat. Dar avantajul vine. E 6-4 pe tabela dupa circa o ora. Poti respira in voie. Loja ta are cel putin cateva zeci de batai de inima in plus, chiar si decat tine.

Nu trebuie sa ii dai avantaje, nu trebuie sa il lasi la conducerea punctului. Totul culmina cu momentul de 5-5 in setul 2. E momentul in care tiebreakul putea sa aduca, prin gratiile Zeitei Fortuna, un 2-0 nesperat englezului. Dar Roger stie ca e cel mai bun. Stie ca trebuie sa ia el intai initiative. Sa joace cu albele, cum spun sahistii. Si face doua puncte admirabile, care smulg totusi ovatii la All England Club. Superba Ducesa de Cambridge suspina usor...

Un vis implinit si un vis care cauta stelele

Scris de Valentin Sorescu

Luni, 09 Iulie 2012 21:59 - Ultima actualizare Luni, 09 Iulie 2012 22:06

E 1-1 si se stie, urmeaza un set psihologic. Cel mai greu. Dar Federer e din nou primul la minge. Primul inaintea ei. Ce frumos e cand tribunele tac, dupa un rever in cros, un vole slice sau o scurta negandita nici de cel mai performant calculator. Procesorul lui Federer e in cap, acolo unde, cum spunea si Tiriac despre Nastase acum n ani, a imbinat pozele loviturilor marca Sampras, Agassi, Connors sau Becker, creand niste clisee incredibile, pe care le pune in aplicare ca nimeni altul.

Setul trei e al sau. Ceasul merge riguros inainte. Englezii isi dau coate. Nici acum...Murray nu mai rezista nici macar fizic. Iar psihic..e cam tardiv. Mai trebuie doar un set. Recordul lui Sampras trebuie egalat. Chiar si depasit, daca ne referim la cel referitor la numarul de saptamani number one.

Nici ploaia, celebra pauza a londonezilor de la Wimbledon, in care se mai duc sa mai guste un Pimm's la coltul arenei, nu l-a ajutat pe Andy. E sfios, timid parca acum, ca un incepator intr-un prim tur de turneu in fata lui Fedex.

Inca 2-3 puncte si gata. Myla si Charlene se uita cu ochii lor mari si frumosi la tatal lor. Eroul lor. Un erou care castiga, pentru ca ei o fac mai totdeauna. Campionul care peste o luna va implini 31 de ani e din nou regele lumii. Nici nu stiu care moment de final e mai emotionant. Si cel real si cel pentru aceste cuvinte post-finala. Un Federer care musca iarba de fericire si se indreapta cu lacrimi in ochi spre comorile sale din loja, sau un Andy Murray care nu isi mai poate stapani lacrimile la declaratii, emotionand prin empatie apoi un intreg stadion, de la mama, la logodnica, pana la viitoarea printesa a Angliei.

O sa raman insa la imaginea unui om mai fericit ca niciodata, care isi stie valoarea si care poate sa dea si sfaturi de mare intept, unui tinar mohorat abia invins. Da Andy, sigur o sa vina ziua cand vei triumfa intr-un Grand Slam!

Foto: FFT

DAN ALEXANDRU